

Galicia! Nai e señora,
sempre garmosa e forte;
preto e leños; onte, ago-
(ra),
mañán... na vida e na
(morte!).

R. CABANILLAS

A nosa terra

Ano XXX

BÓS AIRES, XULIO 1946

Nº 449

- PRINCIPIOS DO
GALEGUISMO
1 - Galicia, unidade cultural.
2 - Galicia, pobo autónomo.
3 - Galicia, comunitade cooperativa.
4 - Galicia, célula de universalidades.

CASTELAO PARTE PARA FRANZA

A Coleitividade Galega Tributou unha Emocioada Despedida ó Ministro Galego no Goberno da República

O sábado 27 de xullo, a bordo do "Campana", partiu con destino a París o máisimo persoero de Galiza: Castelao. Como xa é sabido, vai a ocupar o seu posto de loita no goberno que preside o Dr. Xiral.

Unha moitedume aneiosa de mostrar ao esgrevio viaxeiro a súa máis fervente devoción, acorreu a Porto Novo a despedílo.

Moito antes da saída do barco, atopábase o muelle completa-

Non ben o Presidente do Consello de Galiza puxo o pé na planchada, un aplauso pechado estalou no ar con vótores a Galiza ceibe e ao seu ilustre representante. Visiblemente emocionado, Castelao contestou con ademáns expresivos e caeu nos brazos dos amigos que o esperaban para darlle as últimas aperturas.

Foi saudado agarimosamente por todolos que tiveron a sorte

cos ollos nubados do intre que tanta emoción lle causou a él e a todolos que tivemos a dita de atoparnos presentes.

Distintas cancións galegas foron logo entoadas no meio dos continuos berros de ¡Castelao!, ¡Castelao!, que centos de voces lanzaban cal si fora un aturuxo que viñera do Pico Sagro e se estendera por toda a face da terra. ¡Terra a nosa!

Pero o que más emoción causou no público e no propio aludido, foi a canción dos estudiantes de Compostela, que se canta na obra que Castelao estrenou en Bós Aires, titulada "Os vellos non deben enamorarse". Ao sentir os compases desta vella canción estudiantil, que tantas lembranzas desperta nos que a escotaron de mozos, os ollos de Castelao víronse cubertos de bágoas e a súa dona tivo que sacar o pano para secarse os seus, que xa non podían aguantalas.

Por fin, chegou o momento decisivo, o momento en que os corazóns latexaron estremecidos de dor pola separación, que ainda esperada, non era menos dolorosa. Escenizaron as maniobras de desatracque, e o buque foi lentamente, maxestuosamente, abandonando a terra e poñéndose cara ao seu destino.

Nese mesmo intre, outra vez o Hino Galego foi coreado con intensa emoción por todolos que presenciaban a partida. Castelao, ferme na borda do barco que se alexaba, respondía axitando o seu pano, aos que dende terra lle desexaban un bon viaxe e un éxito rotundo nos seus ideaes, que son os nosos, que son ou deben ser os de todolos galegos, os de todolos galegos "bóx e xenerosos", que anceian para a súa terra o máisimo de liberdade, dentro dunha República Federal, onde todos podamos convivir, cada un coas súas características de tradición, de lingua e de cultura.

* * *

Moito nos apena a marcha de Castelao. Despois de seis anos de telo ante nós, xa nos habíamos afeto a consideralo como un emigrado máis. Y él mesmo se consideraba xa como tal. E parecíanos que sempre o íamnos a ter con nós.

O seu carácter bondadoso, a súa sinxeleza e, sobre todo, a súa pureza de ideaes e de conducta habíanlle granxeado unha estimación xeneral, que ninguén foi capaz de diminuir.

Un fondo vacío queda oxe na coleitividade galega de Bós Aires. ¿Cómo enchelo? Non hai posibilidade. Castelao é úneco. Contra dál naide pode erguerse. Ningún o pode sustituir.

O mellor que podemos facer todolos que queremos que o no-

O noso máisimo persoero

mente atestado de xente, que deixaba rendir o derradeiro tributo en Bós Aires ao home que nestos momentos representa a todolos os galegos republicanos e autonomistas.

Figuras destacadas da nosa coleitividade, delegados das Irmandades da Plata, de Rosario e de Mendoza; representantes vascos e cataláns e amigos arxentinos achábanse alí misturados cos pasaxeiros e os seus acompañantes.

Todos pugnaban por subir ao "Campana"; pero poucos foron os visitantes que poideron lograr o seu ouxeto. Tanta era a aglomeración, que os empregados da compañía armadora deron a orden de prohibir a entrada no buque a quen non tivera pasaxe. Desta maneira a maior parte do xentío, a pesares de ter a tarxeta que autorizaba a subida ao barco, quedouse en terra, con gran sentimento, como é lóxico supoñer.

As dúas e media da tarde se rian, cando se imparteu a orden prohibitiva; e tan rigurosamente se cumpliu, que os que acompañaban a Castelao, cando éste chegou minutos máis tarde, non conseguiron ir con él a bordo.

Castelao Ministro

Por ves primeira, a nosa Terra está representada no Goberno Hespañol. A través de todolos tempos houbo no goberno de Hespaña ministros galegos, galegos pola nacezanza, galegos porque en Galiza tiñan a súa crantela política ou, sinxelamente, en Galiza sabían gañar eleccións; pro Galiza, como vontade popular, como expresión de unha concenza coleitiva, endexamais estivo representada nun goberno do Estado Hespañol. Os ministros galegos, ainda que fosen ilustres homenaxes, nunca se sentiron representantes de Galiza, senón de un partido hespañol; estaban no goberno como persoeros de unha tendenza determinada dentro das correntes ideolóxicas ou, a maoria das veces, das comienzas do grupo no que lles tocaba aitar.

No Goberno que agora, no esilio, representa á totalidade da opinión democrática de Hespaña, Castelao, ainda que é persoero de un partido político, representa a toda a opinión democrática da nosa Terra, que val tanto como representar á maoria do noso povo. A súa incusión no Goberno foi eisixida directamente polas forzas democráticas que en Galiza traballan bairamente, mellor, heroicamente, de acordo coa Alianza Democrática ergaizada en toda Hespaña.

Polas súa longa, outa, patriótica laboura cultural e política, pola súa reitiliña conduta ciudadana, o nome de Castelao é loubado, admirado e respeitado, indiscutido, por todolos galegos dereitos. Non é un político de "carreira", non chegou á política por vocación de político. Límpamentos, está na política porque, home do seu tempo e da súa Terra, considera un deber dar o seu esforzo, o seu vamento, o seu saber, á causa que il xusga comenente pra un futuro mellor do povo galego. A súa conduta, a súa aituación política non está a levar das comienzas de grupo ou do intrés de determinado seitor social, senón a servizo da total realidade galega. O seu pensamento político está nidiamente exposto nunha ampria obra esquirta e definitivamente concretada no seu derradeiro libro "Sempre en Galiza". E feita liña inmorredoira nos seus dibuxos, dende aqueles iniciás do seu tempo de estudiante en Compostela deixa as estampas de "Galicia Mártir", "Atila en Galiza" e "Milicianos", paridas con dór de entranas durante os días da guerra ca que o feixismo internacional esnaquizou a Hespaña.

Un home como Castelao poderá non ter éxito no Goberno; poderán, no seo do gabinete ministerial, non trunfar as súas opiniós. En ningún caso, a súa aituación como ministro deixará de axeitarse totalmente á súa concenza de democrata galego e de repubicán hespañol. Endexamais será a súa maneira de aitar no Goberno distinta da que lle fixo gañar éreto indiscutido como ciudadán galego e como diputado galego nas cortes da República. Galiza ten a seguranza de que o pensamento lumioso, vivo pra sempre, que guiou a súa labour de artista e de esquirtor xenial será o mesmo que presida a súa labour ministerial.

Agora, sí, por ves primeira, a nosa Terra está representada no Goberno da República.

me de Castelao perdure, é continuar a súa labour, sen intrigas,

nin mesquinas ambicíons;

con outura de pensamento debemos enfocar os problemas que atañen a Galiza, buscando a unión sacra que libere á nosa terra dos grilos que a apreixoan. Así Castelao poderá ter detrás de si unha forza que o respalde e que o axude a conquerir as nosas aspiracións.

Os tempos son duros. O momento é decisivo. Hai que loitar de ferme para vencer todalas dificultades que nos sallan ao paso, que serán moitas; enemigos temos fora e dentro da casa; a todos hai que esmagar sen lástima. E si cando chegue o intre crucial para nós, non os atopamos xunguidos por un ideal común, eispoñémonos a perder, quizás para sempre, ou polo menos para moitos anos, a ocasión de redimir a terra en que

nacimos.

Inmensa responsabilidade recaerá sobre daquel que estorbe a aición que a todos nos une, si é que hai algún tan descastado, tan mal galego, que sexa capaz de oportar ca súa aituación ou a súa prédica ao anejo secular da nosa terra. Non, non podemos pensar que tal monstro haxa podido sair das entranas da nosa nai. Pero si por desgracia existira, debemos aplastalo sen compasión.

A traballar, pois, sen voltas nin reviravoltas para levar a cabo o ideal de Galiza. Si queremos honrar a Castelao; si queremos que trunfe Castelao e polo tanto a nosa terra, debemos estreitarnos as máns con toda cordialidade e marchar xuntos polo camiño do noso futuro, que se abre como esplendorosa mañán de primaveira, despois dun inverno pechado e sanguíneo.

Desde Montevideo

Castelao é cordialmente agasallado

CASTELAO na campaña dos irmáns Crestar, Meilán, Bello e outros

A bordo do vapor "Campana" pasou en viaxe a París, para incorporarse como ministro ao goberno republicán, o representante de Galiza, Dr. Alfonso R. Castelao.

As 7 horas fixéronse presentes no porto os delegados da Irmandade Galeguista señores Crestar; Meilán coa súa dona; Leiras, coa dona e a filla; Bello; Drs. Cancela e Couceiro; González, Fondo, Luna e moitos más que non nomeamos por non facer á lista demasiado longa.

Seguidamente chegaron numerosas delegacións que ían a presentar os seus saúdos a tan distinto viaxeiro. Alí atopábanse os representantes de Casa de Galicia, co seu presidente Sr. Marcelino Ramos, o segredario señor García Calvo e varios directivos; os delegados do goberno vasco, Dr. Vicente de Amézaga e o Sr. Guisasola; o presidente do Centro Orensano, Sr. Sampíl, e o segredario do mesmo, señor Deber Otero; o Dr. Burgos Ribalta e o Sr. París, do Comité Unión Catalana; os señores Salas, Lozoya e Cid Rivo, da Casa de España; Casanova, do Casal Catalá; Gomara e Rovira Armenter, de esquerda republicana; o Dr. Mora Guarnido e dona, polo Centro Republicano e un numerosísimo público, que fervía de entusiasmo e anceiaba estreitar a man do noso persoero.

Despós de partir cos visi-

Casa OTERO

Placas Radiográficas

Artículos de Calidad ELIOT
Para Farmacias y Hospitales

Agujas y Jeringas Hipodérmicas
Catgut, Guantes, etc Perfumería

GENERAL URQUIZA 624
U. T. 45, Loria 8273

NARCISO VIDAL (h)
AGENTE OFICIAL KODAK

- Películas Radiográficas
- Accesorios
- Rayos X

PASTEUR 768 Bs. AIRES
U. T. 47 - 4718

D. Augusto Barcia

O ministro da Facenda do goberno republicán hespánio no desterro, o Dr. Augusto Barcia, parteu tamén para París a bordo do vapor "Campana", xuntamente con Castelao.

Foron a despedilo moitos correligionarios e amigos, que desa maneira lle testimoniaron o seu afeito e a súa admiración.

O Dr. Barcia deixa fondas simpatías na República Argentina pola obra sanmartiniana, que con tanta outrura e sinxeleza realizou e que tantos plácemes mereceu de proprios e alleos. A figura máis sima da Nación é evocada por él dun xeito verdadeiramente maxistral.

Moito nos congratulamos de que o Dr. Barcia se reintegre ao seu posto, porque, dadas as súas condicións relevantes, pode influir grandemente nas decisións do goberno. Orador elocuente e de profundo espírito liberal, será unha garantía en contra dos que anceian componendas, que siñifican claudicacións.

Deseámosselle un feliz viaxe e un éxito decisivo nas funcións do Ministerio ao seu cargo.

tantes e periodistas, baixaron a terra o Dr. Castelao e a súa dona; e acompañados dunha numerosa comitiva formada por unha caravana de autos, recorren a cidade, dirixéndose logo a unha estación de radio, onde os agardaba unha gran cantidade de público, que enchía totalmente o amplio salón das audições. A chegada de Castelao foi sinalada por unha prolongada salva de aplausos.

A continuación, o presidente da Casa de Galicia, Sr. Ramos, nunhas axeitadas verbas, fixo a presentación do presidente do Consello de Galiza, e polo tanto, o presidente de todos os galegos, a quem debemos prestarle o noso incondicional apoio para que a súa xestión sexa o fruto de que todos desexamos. Fixo logo destacar os valores de Castelao no orde cultural, artístico e político e termiñou dando un viva a autonomía de Galiza e outro a Castelao. As verbas do Sr. Ramos foron moi apraudidas.

Ao final ocupou o micrófono o Dr. Castelao, quen despóis de agradecer ao Sr. Ramos e á Casa de Galicia os agasallos que se lle facían, falou como ministro do goberno hespánio, pidindo o apoio de todos os republicanos e, en particular, dos galegos "arranmentras responda á confianza que nel depositaron, e que tratará de servir á República e a Galiza; pero — agregou — si algún día vedes que os traiciono, ferídem e aldraxademe". Ao terminar foi novamente ouxeto dun cálido homaxe.

Terminado o aito na radio, dirixeuse Castelao á Casa de Galicia, onde esperaban os membros das distintas subcomisões e numerosos asociados, dando lugar a que se renovaran as demonstracións de afeito.

No espacioso salón de aitos, que se alcontraba colmado de xente, foi servido logo un viño de honor, que orixinou unha simpática e amabel festa, que non se poido prolongar moito, pola premura do tempo, pois o vapor saía ás 11 e 30.

No nome dos orensáns, falou o Sr. Deber Otero, a quien contestou o agasallado pondo de relieve o seu fondo amor á Terra.

Non ben finalizou o aito, dirixéronse todos ao porto a despedir a tan queridos viaxeiros. Y esta foi a nota triste... a despedida. Polas faixóns de moitos corrián as bágoas... pero os berros de "Viva Galiza ceibe!" espertaron nos peitos dos "bós e xenerosos" a idea da loita pola libertade da Terra, loita que seguirá até conseguir o noso an-

Telegrama de Castelao ao Intendente de Montevideo

Antes de abandonar a capital Arxentina, Castelao enviou ao Intendente Municipal de Montevideo, ingeniero Juan P. Fabini, o seguinte mensaxe teleigráfica:

"Bs. Aires, julio de 1946. Intendente Municipal, Ingeniero Fabini su despacho. Montevideo. Momento abandono América para incorporarme Gobierno Republicano Espanhol, jamás olvidaré atenciones recibidas enviándole respetuosos saludos. Alfonso R. Castelao".

Declaraciones de Castelao en Montevideo

Ao chegar o vapor "Campana" a capital uruguaya, Castelao foi entrevistado por un periodista, a quem fixo as siguientes declaracione, que copiamos do diario "El Día", da citada cidade:

"Me incorpooro al gabinete de Giral, como representante de Galicia en el goberno republicano español. Naturalmente, como ministro del goberno español, continuaré haciendo lo que he hecho hasta ahora: defender la causa de la república por todos los medios posibles. No le adelantare planes, pues me ha propuesto no dejar funcionar la imaginación: cuando llegue a Francia tendré elementos de juicio para hacer mi composición de lugar; pero, vuelvo a repetirle, no tengo poderes de adivinación, y no sé nada acerca del futuro, salvo que Franco caerá. Yo no creo en la lógica. Quién nos iba a decir a los españoles, que la república surgiría de unas simples elecciones municipales? No sé cómo caerá Franco, pero tengo la seguridad de que caerá. Quizá un problema delicado será el de organizar el goberno que ha de suceder al régimen franquista que ha de ser un gobierno autónomo republicano. Esto no quiere decir, naturalmen-

te, que debemos ser nosotros. Nuestra misión es hablar en nombre de aquellos que están amordazados y defender a los pueblos de España oprimidos que no pueden manifestar sus deseos, y con los cuales estamos en comunicación por medio de las organizaciones clandestinas.

Abandono hoy este refugio, y aun debo ir a otro antes de llegar a mi patria. Después del fin de la guerra civil estuve en Francia, Inglaterra, Estados Unidos, y por último el Río de la Plata, que es como una metrópoli de los gallegos, pues entre Buenos Aires y Montevideo, debe haber cerca de medio millón de mis paisanos. Así pues, que no sentí el destierro porque si me faltaba la tierra, tenía a mis hermanos. Me voy con un poco de sentimiento de abandonar tierra tan apacible, pero con la satisfacción de cumplir con un deber que me imponen las gentes del Interior, creo que la gran mayoría de ellos".

debemos ser los españoles los principales artesanos de nuestra liberación, si que ello signifique renuncia a la ayuda del exterior, que en todo caso será siempre reparación insuficiente a los grandes daños infligidos a nuestra patria y a nuestro pueblo con la política de "no intervención".

Tenemos confianza en el pueblo y fe en la victoria de la causa republicana que defendemos porque sólo el triunfo de la República podrá impedir el hundimiento definitivo de España y su total descredito internacional, iniciando una era de paz y libertad de trabajo creador y de prosperidad para los pueblos.

¡Compatriotas! En este 18 de julio os saludo cordialmente y os llamo a uniros y a defender el futuro de la democracia frente a los que quieren impedir su restablecimiento. ¡Viva España! ¡Viva la República!

JOSE GIRAL

Manifesto do Dr. Xiral

Con motivo do 18 de xullo, a data funesta para a República e para España, cando un fato de traidores se rebelaron en contra dun réxime que habían xurado defender, o xefe do goberno no exilio, doctor Xiral, publicou o seguinte manifesto:

"ESPAÑOLES: En este 18 de julio de 1946 se cumple el 10º aniversario de la sublevación militar fascista contra la República y contra España. Quiso la historia que fuese yo quien asumiese en los primeros momentos la responsabilidade de organizar la resistencia contra los agresores de la República. Y lo hice sin vacilar, consciente de que cumplía con mi deber ante España y ante el Mundo. El peligro que se cernía entonces sobre nuestro país nos hizo olvidar diferencias y querellas; nos unimos en un solo bloco para defender la Patria y la libertad amenazadas. Contra nosotros se alineaban las fuerzas del fascismo nacional e internacional coligados, dando así a nuestra resistencia y a nuestra lucha, al mismo tiempo que un hondo contenido nacional y democrático, un carácter de trascendencia universal.

La decisiva participación de los ejércitos germano-italianos y la política de "no intervención" determinaron que fuésemos vencidos, pero no derrotados. Pero la causa de la Re-

pública Española sigue en pie como una necesidad histórica para España y para la paz y la seguridad internacionales.

Sigue en pie porque el espíritu republicano del pueblo se mantiene íntegro. Porque la fe en la democracia y el amor a la libertad son cada día más vivos en los españoles. Incluso, porque gentes que antes no nos comprendían se dan cuenta agora de que teníamos y tenemos razón.

En dos lustros de lucha armada y de resistencia a la tiranía nuestro pueblo ofrecio al mundo el ejemplo de un heroísmo sin límites: después de haber ofrendado un millón de vidas en la guerra en defensa de la democracia, miles de españoles han caído con entereza espartana ante los pelotones falangistas de ejecución.

El Gobierno saluda la memoria inolvidable de los caídos en la lucha contra el fascismo! Saluda a los que sufren en las cárceles y presidios; a los guerrilleros que en montañas y llanos mantienen en alto la bandera de la República; a los trabajadores manuales e intelectuales, que son el pulmón de la democracia y de la libertad; a los hombres del agro que resisten a la política de exacciones del falangismo; a los militares patriotas. A todos vosotros, españoles fieles y dignos patriotas, que deseáis terminar con la actual situación, yo os aseguro: la República triunfará y restablecerá la libertad y los derechos democráticos que el franquismo suprimió! Cómo el 18 de julio de 1936, yo llamaría a vuestra conciencia de españoles! Unos! para la resistencia, en torno al Gobierno de la República, que se esfuerza por abrir cauces a la restauración del orden constitucional republicano, expresión de la voluntad mayoritaria de nuestro pueblo.

Temporalmente fuera de nuestra patria, el Gobierno tiene a España en el corazón, y es el continuador de la legalidad republicana y el mantenedor de las más altas tradiciones de libertad y de patriotismo, frente a los agentes del fascismo extranjero que hoy detentan el poder en nuestro país. ¡Unos!, españoles, en la Alianza Democrática, en la que republicanos, socialistas, comunistas, ugetistas y sindicalistas, dirigidos por el Gobierno, se entregan a la tarea de organizar la resistencia. No olvidéis que

LEA E DIFUNDA

A NOSA TERRA

PERIODICO AUTENTICO

GALEGO. QUE DEFENDE

A AUTONOMIA DE GA-

LIZA

Fábrica de Sobres

Fotográficos y Radiográficos para el Comercio y la Industria

Pedro F. Darrigol

M. DE OCA 202 - 3º F.
U. T. 23 - 9081

Camisería de
mesura fina

PREZOS BÓS

BRIGO

Sáenz Peña 14 - Bós Aires

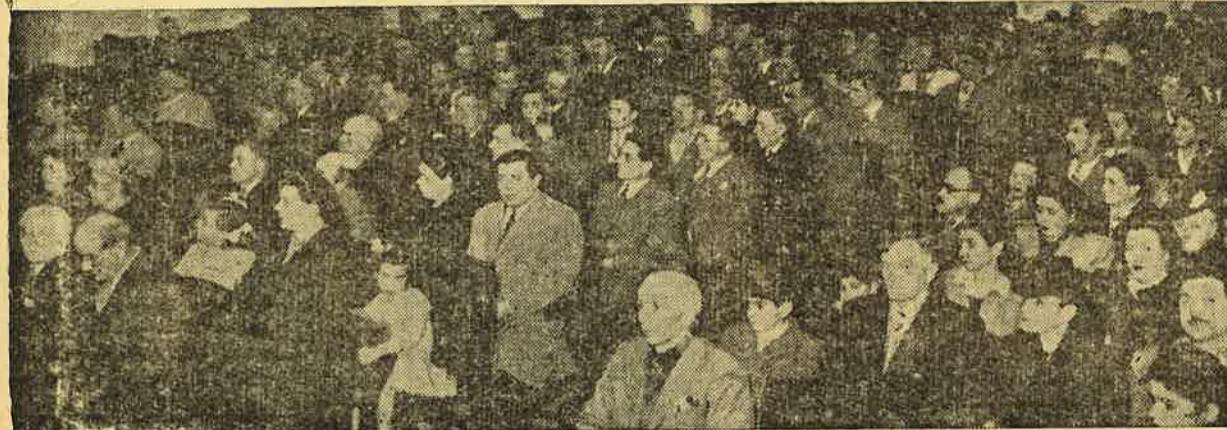
A conmemoración do X aniversario do prebiscito do Estatuto de Galiza

EN MONTEVIDEO

Organizado pola Irmandade Galega de Montevideo celebrouse na noite do día 13 de Xuño, no gran salón do Ateneo de Montevideo, o aito conmemorativo do Xº aniversario do prebiscito do Estatuto de Galiza.

talana do Uruguay falou o señor Pedro Casanova, que escomenzou sinalando que cumpre co seu deber de demócrata viendo a homaxeal a un povo que, como galego non renuncia, ainda nos días do peor sometemento político, á liberdade, á República

Terra, estudiada polos pensadores galegos, dende o Padre Sarmiento deixa Castelao no seu libro "Sempre en Galiza". Con persuasivas razóns espuxo o feito histórico do centralismo español pra mostrar como torceu a verdadeira historia de España.

PARTE DO PUBLICO que asistiu ó aito que se celebrou no Ateneo de Montevideo

Presidiron o aito as autoridades da Irmandade, de Casa de Galicia e das coleitividades vasca e catalana.

O coro da Casa de Galicia, dirixido polo maestro Requeixo, interpretou os himnos uruguaios galego e a Alborada de Veiga.

En nome da Irmandade, faiou o seu presidente Luis Luna, que se refireu ó significado político do prebiscito como manifestación do sentimento autonomista do povo galego, "sentimento compatible ca unidade do Estado". Refireuse concretamente ós beneficios que no orde administrativo e económico importa pra Galiza a implantación da autonomía e de cómo a nesa Terra ten conquero o seu deute a gobernar pola súa propia lei constitucional, que non significa un arredamento dos outros países hispánicos, senón un avencellamento xurídicamente pactado. O discurso do irmán Luna foi acollido con repetidos aplausos.

En nome de Euzkadi falou o representante do goberno vasco no Uruguay, Dr. Amézaga, que pronunciou un discurso maxistral gabando as virtudes do povo galego, das que son mostradas nos países americanos a honradez e o traballo dos seus emigrados, que saben manter viva a lembranza das súas tradicións e nos destíños da súa Terra, destíños que a autonomía política concretada no Estatuto faría posibre, destíños que a tiranía do réxime que se sostén en España contra a vontade do povo, non será capaz de maliciar, pois, por moito que o mundo faga na súa contra, a liberdade remata trunfando. Tivo verbas de loubanza pra os precursores do movemento autonomista e pra os homes que deron a súa vida pola causa de Galiza e da República.

Dempois de facer a historia do prebiscito do Estatuto, e do pacto de galegos, vascos e cataláns, concretado na unión de forzas políticas denominada Galeuzca, afirmou que a lealtade dos vascos saberase manter sempre ergueita e disposta a defender o dereito de Galiza a conquir a súa libertade política. O magnífico discurso do Dr. Amézaga foi repetidamente interrumpido polos aplausos da asamblea.

No nome da coleitividade ca-

íos seus dereitos nacionais. Manifesta que non haberá paz en Galiza nin ningún povo de España namentras nista non se poña expresar a vontade colectiva.

Refirese ós prohremas atuais dos povos hispánicos i-a necesidade de que istes alcanten os camíños de liberdade que lle permitan manifestarse, o que somentes se conquerirá ca caída do réximen falanxista e o triunfo da República federal. Por iso é un deber apoiar o governo de Xiral, respeitioso cos dereitos das rexións autónomas. "A tradición das castas ausolutistas, capitaneadas por un xeneral que traicionou o seu xuramento de honrar á patria, e se entregou ó feixismo, non só malogrou o soerguemento espritoal de Galiza, senón que condonou ó povo galego baixo un réxime que fai revivir o pasado máis mouro de escravitude e servidume".

O orador grosa a Declaración do Goberno de Cataluña, que preside don José Irla, na que se acusa a cantos traballan por un franquismo sen Franco e se pronuncia pola posibilidade dun orden xurídico multinacional, unha vez recobrada a liberdade e a República, porque "diante de todo e por riba de todo está ista tarefa limiar: abafar o falanxismo e recuperar a República".

Evocando as figuras reitoras do movemento autonomista galego i-los seus mártires, rematou o Sr. Casanova o seu serio e meditado discurso, que meresceu grandes aplausos, manifestando o anejo de que o próximo aniversario do prebiscito do Estatuto seia celebrado en Galiza baixo ás bandeiras da República, de Cataluña, de Euzkadi e de Galiza, erguidas pola vontade dos povos de España.

En nome das Irmandades Galegas da Arxentina falou o doctor Núñez Búa, que encetou lembrando ós irmáns asesiñados polos franquistas: Bóveda, Víctor Casas, Casal, Xohan Suárez Picallo, Blanco Torres, Poza, Noguerol Buxán, Xoan Carballeira, asesiñatos que coroan o calvario do martiroloxo galego: Oseira, Nebra, Sofán, Sobredo, A Caeira.

Refirese ós fundamentos históricos, xeográficos, económicos e culturais en que se apoia a vontade autonomista da nosa

Paña, a que ten as súas fontes nas institucións xurídicas libremente creadas polos povos ibéricos.

Dempois de expricar a xestación do Estatuto autonomista de Galiza, deixa o seu recoñecemento polas Cortes da República, rematou decindo: "Quero deixar ben aclarado que o Estatuto que lembramos hoxe é —por ter que adaitarse ás eisixencias constitucionás—, somentes unha conquista mínima; é pouco máis que unha autonomía ademanistrativa. Non embargantes, defendémo-lo como a mínima pretensión das nosas arelas autonomistas e da nosa posición de repubicáns e de federales, cujo fito ideal é o conquerimento do grande Estatuto Ibérico que a natureza e a historia verdadeira (non ise novelón que pasa por historia oficial de España) impoñen; a grande federación das Hespáñas, que a Monarquía abafou e que a República do 14 de abril malogrou".

"Qué cando España se recobre acerte no seu camiño. Pra percorrer ese camiño non han de fallar os esforzos sen acougo, a lealtade sen recodos, a vontade tensa dos galegos. A mesma vontade, igual lealtade, parellelo esforzo ós que agora pomos na recuperación da República Hespániola".

O baril discurso do noso irmán foi repetidamente ovacionado pola concurrencia.

CO GALLO DUN ARTIGO

Nota da Irmandade Galega de Bós Aires

No número 967 de "Galicia", Eduardo Blanco-Amor publica un artigo, "En torno a Castelao", que en poucas verbas, sen un chisco de divagación, queremos responder concretamente.

1º — As apreciacións que fai sóbre de pasadas tácticas políticas de Castelao, é cosa ca que terán que ver il e máis Castelao. Blanco-Amor ten dereito a xusgar aquélas pouco eficaces. A nós pareceronos sempre axeitadas, limpas, e claras.

2º — A Irmandade Galega de Bós Aires é exemplo vivo de que o sentimento autonomista galego non é "heredad acotada, exclusiva propiedade de un só partido". A ningún dos irmáns se lle fixo declarar que están de acordo co programa e menos ea descripción, de determinado partido político. Pra ser socio da Irmandade só é mester estar conforme cos estatutos sociais e co seu anejo ideal, razón da sua existencia: o soerguemento do espírito galego, da galeguidez. Anceio do que derivan os seus ouxetivos pragmáticos, entre iles, como básico, a autonomía política de Galiza.

3º — A Irmandade Galega sempre buscou e buscará a colaboración das outras entidades galegas, i-endeixamáis se nega a traballar a carón de quen demanda o seu esforzo a prol de ouxetivos atinguentes ó anejo ideal que preside a nosa vida social.

4º — Endexamáis a Irmandade, ainda que de boa fe lle poida parecer o contrario a Blanco-Amor, tratou de acaparar a actividad intelectual ou política de Castelao. Probas: a gran cantidade de conferencias e discursos que pronunciou en sociedades galegas e arxentinas de Bós Aires, Rosario, La Plata, Mendoza, Córdoba, Bahía Blanca, Pergamino, Junín, Avellaneda, etc.; a sua presenza como invitado en festas e aitos de toda cras oraganizadas por sociedades galegas, entre iles, naturalmente, ós da Federación, incluso nalguna conferencias de Blanco-Amor.

5º — ¿Qué algunha ves os galeguistas de Bós Aires se agonearon con Blanco-Amor? Suponemos que, si a conduta de iste, a xuizo de aquiles, da lugar a elo —o que pola nosa parte non desexamos nin migas— volverán a decirle o que coiden comenente. Isto será conta de iles.

6º — Ninguén desbotá nin ten en menos a laboura de galeguismo intelectual de Blanco-Amor. Pro por moi que teña feito n-iseorde, por moi que ainda poida facer, non lle concedemos dereito a sinalar, dende forra, camíños previos á nosa atividade, e menos a facelo como il acostumou entre palmetazos de mestre e ironías, senón insultos, de rapáz consentido.

7º — Sen ningunha crasa de reserva, coincidimos con Blanco-Amor no

anexo de rectificar desinteliñencias. A Irmandade Galega fica sempre disposta a entenderse cordialmente con quen traballe en percura de acadar a Galiza que nós arelamos: autónoma e republicana. Pro queremos traballar con liberdade, non anárquicamente, pro sen que se nos imponan caminos, sen denantes pararse a convencernos de que tales caminos son os que convén pra ir cara o neso fito ideal.

8º — Non precisamos decir que aceitamos compracidos a man galega que, con fermosas e boas verbas, nos tende Blanco-Amor. As mans dos homes que labouran na Irmandade Galega accitan as de cantos homes se lle queirán avencellar pra o traballo comunitario e múltiple no que cada un pode adicarse á sua tarefa, sen ir á retensia co que traballa a carón. Cada un ó seu, pro todos á unha.

Daniel Nogueira Pedro Campos
Segredario Presidente

HOMAXE AO DOCTOR

SERRA MORET

O domingo 21 de xuño celebrouse no Casal Catalán un xantar en honor do doctor Serra Moret, que se ausenta do país para facerse cárrego do posto de conselleiro do goberno de Cataluña.

O aito contou con numerosa concurrencia, o que demostra as simpatías do Sr. Serra na colectividade catalana.

Asistiron tamén representantes republicanos, galegos e vascos.

Ofreceu a demostración o presidente do Casal Catalán nun sentido discurso.

A continuación, o delegado vasco pronunciou unhas eloxiosas verbas para o homenaxeado.

O Sr. Dameson, no nome dos eisilados cataláns, falou despois con gran emoción do Sr. Serra Moret.

Ergueuse logo don Manuel Blasco Garzón, quen, coa eloquencia de sempre, fixo un admirabel retrato do ilustre conselleiro da xeneralitat e terminou declarándose entusiasta partidario dos rexímenes autonomistas, para facer unha España que sexa amada e engrandecida por todos.

O representante galego, o noso querido Castelao dirixeu agarrimosa verbas ao agasallado e recolleu con agrado as manifestacións do Sr. Blasco Garzón, afirmando que esa era a única maneira de entendermos e de traballar pola República.

Léronse tamén poesías alusivas e, por último, unha carta da dona do Sr. Serra que foi entusiasticamente aplaudida.

Para agradecer o agasallo, o Sr. Serra Moret, con esa suavidade tan caraterística n-élé, que tan simpático o fai, pronunciou un longo e profundo discurso, que produxo unha gran emoción nos asistentes, que sairon gratamente impresionados pola oratura de pensamento do doctor conselleiro catalán.

que non tolcamos por facer ás forzas vivas" ou chegarmos a ser directivos e mandamáis de grandes entidades benéficas podemos permitirnos o luxo de sermos intransixentes.

A Nosa Intransixenza

Caudillismo.
Rojo y Guadalupe.
Etc.
Etc.

Somos incompatibles, intransixentes, con todo iso, porque nós, moi modestamente, pero moi cravadamente, representamos a viceversa de tales desgracias.

Mais con sermos intransixentes as actitudes que responden ás ideias postas en columna, somos ainda moi más incompatibles cos farsantes que, sendo monárquicos se tocan con gorro frígio, os que, sendo admiradores de Franco, se fan socios do Centro Republicano Español, os que ponen, na solapa unha cintiña tricolor e consinten que nunha entidade que dirixen se perduren colgaduras bicolor.

Os probes, os inominados, os

Monarquia.
Feixismo.
Ausolutismo.
Tirania.
Centralismo.

Os Galegos de Mendoza

PARTIDA DA CONCURRENCIA ao agasallo ofrecido por Irmandade Galega aos periodistas, artistas e xente de raio, nos salóns do Hotel San Martín, de Mendoza, o 27 de Xullo de 1946

Con gran lucimento celebráronse este ano en Mendoza os festexos do Día de Galiza. A nosa colectivididade, movida pola entusiasta "Irmandade Galega" da vella cidade andina, realizou unha laboura verdadeiramente patriótica, diña de todo encanto, eisaltando o nome da nosa Terra en aitos que contaron co apoio de arxentinos, amantes dos fillos de Galiza, cuxa sangue xenerosa tan estendida se atopa por todos os ámbitos da República.

A darlle maior éxito contribuiu a presencia do noso querido amigo, o segredario do Consello de Galiza, Sr. Antón Alonso Ríos, que chegou o día 26, sendo recibido na estación do F. C. Pacífico por numerosos representantes da colectivididade galega.

Escomenzaron os festexos o propio día 25 con audiciones especiais na Radio Aconcagua e na Radio Cuio Mendoza, na cual falou o presidente da Irmandade Galega, señor Manuel Cacheiro Rey, disertando sobre o significado da histórica data, que constituye o fito meirande do noso povo.

Agasallo a artistas e periodistas

O día 27, ás 11 horas, reali-

zouse no Hotel San Martín o agasallo a periodistas, escritores, artistas e representantes das emisoras locaes, que consitui nun viño de honor. Estiveron presentes as autoridades da Irmandade Galega, orgaizadora do aito, e como invitados especiais o diputado Sr. Alonso Ríos, a Comisión Directiva do Círculo de Periodistas de Mendoza, diretores de publicacións locaes, artistas e representantes das rádiodifusoras da cidade cuiana.

Iniciouse o aito co Hino Galego, que foi executado ao piano polo maestro Higinio Otero e escuchado de pé polo concurrencia. No transcurso da reunión recibiu un agardioso mensaxe de Castelao, que enviou momentos antes de embarcarse para França.

Para ofrecer a demostración falou o presidente da Irmandade Galega, señor Cacheiro Rey, expresando que a institución que representaba sentíase honradísima polo presencia dos periodistas, artistas, escritores e representantes das broadcastings e que desexaba, mediante o aito, testimoniarles o seu agradecim-

Gran lucimento alcanzaron os festexos co Diputado e Conselleiro Antón Alo-

mento polo xeneroso apoio prestado aos festexos celebrados o Día de Galiza. Sinalou que os artistas debían asomarse á alma do povo galego, fonte de grandes virtudes literarias e berce de grandes artistas, algúns deles pouco coñecidos por falla da necesaria difusión. Sinalou igualmente que os trozos do folklore galego, tocados nestos días por artistas de Mendoza en distintas ocasións e por radiotelefonía, habíalles feito vivir a emoción do fogar nativo.

A continuación, agradecendo o agasallo, fixo uso da verba o presidente do Círculo de Periodistas de Mendoza, señor Aníbal Petra Sierra, quen dixo así:

"La hermandad gallega de Mendoza, continuando el desarrollo de los actos preparados para celebrar el Día de Galicia, ofrece hoy este festejo cordial a sus amigos periodistas, escritores y artistas.

La colectivididade galega, según se nos ha expresado, ha organizado este acto como adhesión hacia quienes han sabido interpretar su temperamento, y hacia quienes también han sabido identificarse con la grandeza moral de Galicia, con la abnegación de su pueblo y la belleza de sus costumbres, que no se esconden a los que saben comprenderlos.

El espíritu gallego está profundamente arraigado en el país; comprende sus tradiciones, llega a participar en las más típicas y las acompaña con la suavidad de la nostalgia. Esta tristeza es condición preponderante en la ternura gallega, porque el paisaje luminoso de la tierra incomparablemente florida está velado por la sombra del alejamiento.

Los gallegos tienen especiales lazos de identidad con el pueblo de Mendoza. Unidos por el lazo místico de haber puesto su solar provinciano bajo

O PRESIDENTE de Irmandade Galega de Mendoza leendo a alocución que se irradiou o Día de Galicia por L. V. 10, Radio Cuyo

la advocación del mismo patrono, Santiago, el apóstol peregrino, tienen también de común su paisaje sereno,

la temperancia de su clima y su tradición heroica, con entronque en el inefable y santo impulso de la libertad.

Por eso los periodistas hemos aceptado este acto. Pero no lo aceptamos como homenaje, porque sería inmerecido, sino como un abrazo simbólico de los hermanos gallegos residentes en Mendoza, porque como ellos, también nos sentimos estimulados por el espíritu de la España hidalga y de la Galicia legendaria, heroica y democrática".

Terminou o aito no meio do entusiasmo xeral e de cordiaes felicitacións aos directivos da Irmandade Galega, que tan ben souberon organizar a festa.

Homaxe a D. Manuel Lemos

En horas da tarde, a colectivididade galega rindeulle un emotivo homenaxe ao eistinto fundador de La Superiora, don Manuel Lemos, mediante a colocación dunha placa de bronce, obra do escultor mendocino José Carreri, no fronte d'aquel establecemento vitivinícola. A ese aito concorreron as autoridades da Irmandade Galega e numerosas persoas pertenecentes á nosa colectivididade.

Descubreu a placa recordatoria do Sr. Lemos o presidente da Irmandade Galega, señor Manuel Cacheiro Rey, usando logo da palabra o señor Antón Alonso Ríos. Falaron tamén no aito a directora da Escuela de La Superiora, señora de Vergara e o xerente do establecemento, señor José Calvo Lagos.

Almorzo de camaradería

O día 28 foi servido na Hostería do Cerro da Gloria un almorzo de camaradería, como aito culmiante dos festexos, sendo presidido polo señor Alonso Ríos, quen pronunciou un discurso de circunstancias, que produxo estraordinario entusiasmo y emoción entre os asistentes.

Conferencia de Alonso Ríos

A noite do mesmo día 28, a

CHEGADA A ESTACION de Mendoza do Sr. Antón Alonso Ríos, onde foi esperado pola Xunta Directiva de Irmandade Galega e membros da colectivididade.

Celebran o Día de Galiza

a presencia
Alonso Ríos

Irmandade Galega orgaizou unha sesión especial en homaxe ao loitador diputado galego e segredario do Consello de Galiza, señor Alonso Ríos, invitando a todos os conterráneos que quixeran asistir e escutar a conferencia que ao final pronunciaría o distinto visitante.

O aito celebrouse nos salóns do Círculo de Periodistas de Mendoza, galantemente cedido polas autoridades da entidade citada e contou con gran afluencia de xente, non soio da nosa colectividade, senón tamén da Arxentina.

A conferencia versou sobre dos problemas que afeitan ao noso povo e maneira de resolvélos. Non é mester dicir que o señor Alonso Ríos estivo, como sempre, maxistral. De verba fácil, con gran ouitura, e profundidade de ideas, refireuse ao Día de Galiza e tocou os puntos verdaderamente neurálicos da nosa Terra, demostrando un coñecemento total deles. Afirmou que o único xeito de poder encarallos para darles unha solución lóxica e radical, é dispor dos órganos necesarios; esto é, que mentres Galiza non teña autonomía, non faremos nada fundamental. Así que todos os nosos esforzos, toda a nosa enerxía, debe dirixirse a outer a liberdade de acción, o goberno propio que anceiamos para o noso renacemento. E para conseguir tal fin, ningúen debe deixar de por o seu corazón galego ao servizo da causa que nos xunge a todos en irmandade sagra.

O Sr. Alonso Ríos foi ovacionado ao terminar a súa brillante exposición, que deixou nos ánimos dos que a escucharon unha emoción e unha quentura que perdurará por moito tempo.

Pechando a serie de aitos que con tanto sentido patriótico orgaizou a Irmandade Galega de Mendoza, dirixeuse un telegrama a Castelao, o noso querido persoero e representante de Galiza no goberno republicán, deixándolle un feliz viaxe e reiterándolle a súa adhesión incondicional.

O 25 DE XULIO EN RÍO DE XANEIRO MENSAXE ORIXINAL

A Irmandade Galega de Río de Xaneiro, con motivo do 25 de xullo, fixo circular polo correo uns tarxetóns coas seguintes palabras:

"Irmán galego: Lémbrete que hoxe, 25 de xullo é día de Galiza, túa terra, e que ela merece que, ao menos neste día, lle dediques un pensamento e intimamente lle prometas que farás todo en prol da súa liberdade, da súa grandeza, e da súa felicidade. E así te portarás como bon fillo. Fírmalo: Irmandade Galega".

Aitos en Honor de Castelao na Casa de D. Manuel Puente

Moitos aitos se celebraron en honor do noso persoero con motivo da súa partida para França. Dar conta detallada de todos, sería unha laboura eiscesiva, que enchería páxinas de A NOSA TERRA, sen beneficio para o interesado, i-en perxucio, en cambio, para os asuntos de actualidade que temos necesidade de tratar.

A parte do lunch que se lle ofreceu no Centro Orensano, e que os nosos leitores xa conocen, foi cordialmente agasallado por vascos e cataláns e por distintas entidades da nosa colectividade, entre as cauas lembrámonos da Irmandade Galega, do Centro de Corcubión, da Sociedade de Rianxo, da Estrada e de non recordamos cantas máis.

Pero de todos os agasallos que recibiu, queremos facer especial mención do que lle brindou don Manuel Puente. Este gran galego, dos "bós e xenerosos", sen aparatosidade nin bullanga, cunha sinxeleza propia dun home de espírito fino, orgaizou unha cousa de tal intimidade e mañificencia ao mesmo tempo, que produxo unha fonda emoción nos concurrentes, incluíndo o agasallado.

Alí estaban os más achegados a este e ao anfitrión. Re-

O DIA DE GALIZA EN ROSARIO

O 25 de xullo, a data memorable que constitue o nacemento da nosa persoalidade, que a tanta outura chegou nos tempos de Xelmírez, foi recordado en Rosario nunha audición especial adicada a Galiza e propagada por L. T. 8 da mencionada cidade.

Os encarregados de organiza-la foron os socios da Irmandade Galega de Rosario, entre os cauas se destacan polo seu sentimento patriótico e a súa adicción ás nosas cousas, os irmáns Ares, sen que esto queira dicir que os demás non sexan diños de loubanza.

Consistiu a audición en numeros de música e canto sacados do noso folklore, maxistralmente interpretados polos artistas.

A comentarista de radio, a celebrada Gloria, esplicou con toda autoridade o significado do día que se conmemoraba; falou do papel que Galiza desempeñou na Idade Meia, cando a ella acodían en peregrinación a rendir culto ao apóstol Sant-Iago, dende o humilde e descoñecido habitante de lonxanas terras até o rei máis poderoso ou o máis outo príncipe da Ilesia; fixo, en fin unha admirabel síntesis histórica da nosa terra, que mereceu os plácemes dos radioescritores.

Ademais desta audición, a mesma estación de radio propagou outra, adicada tamén a Galiza, que organizou a casa "La Virginia", cuxo propietario é un bó galego, que non regatea nada con tal de honrar a súa terra.

Felicitamos aos irmandiños de Rosario, porque nunca se esquecen de Galiza.

presentantes vascos e cataláns mesturábanse con destacados membros da nosa colectividade. Entre os que lembramos, atopábanse os Dres. Lasarte, Aldasoro, Serra Moret e Pelaio Sala; os membros do Consello de Galiza, señores Alonso Ríos y Elpidio Villaverde; os presidentes dos Centros Orensano, Pontevedrés e de Corcubión; o segredario xeral da Federación de Sociedades Galegas, Sr. Alonso Pérez; os Dres. Sánchez Guisande, Rey Baltar, Núñez Búa, Trabazo e Fernández, e os Sres. Abraira, Iglesias, Vázquez, Prol, Ferriero, Reguiera, Suárez, Nogueira, Gómez, Maza, Rodríguez, Saco, Díaz, Alvarez, Quintáns, Calzadó e moitos máis que sentimos de veras non recordar.

A reunión trascurreu nun ambiente de irmandade e de entusiasmo que producía ledicia. O lunch foi espléndidamente servido, como correspondía a tan outa persoalidade — a tout seigneur, tout honneur — e a tan xeneroso invitante.

Antes de escomenzar, o señor Puente, visiblemente emocionado, pronunciou unhas axeitadas e sentidas verbás, que coido que a todos se nos humedeceron os ollos. Despois de facer unha breve síntesis da situación súa desde que Castelao chegou ao país, situación que sempre estuvo inspirada nun grande amor a Galiza e ao home que nestes momentos a representa, declarou que estaba disposto a continuar a súa labura para que non quede a medio facer a obra que xa está escomenzada, que é a de honrar a nosa Terra e ao seu ilustre representante. Dixo que Castelao pode ter a seguridad que sempre no seu corazón atopará sincera acollida e que nunca se esquecerá das horas pasadas na súa compañía. E para deixar atestiguado todo o que se fixo

MOMENTO NO QUE o Presidente de Irmandade Galiza descobre a placa de bronce, colgada no edificio das Bodegas "La Superiora", como homaxe ao seu extinto fundador e presidente, don Manuel L. Lemos

eiquí en homaxe ao agasallado, fixolle entrega dun fermoso álbum, onde quedarán rexistrados todos os aitos que se celebraron no seu honor dende que desembocou en Bós Aires até a data de hoxe. Unha longa salva de aplausos premiou o sinxelo i-remotivo discurso do Sr. Puente.

Facendo verdadeiros esforzos para non chorar, con verbas entrecortadas pola intensa emoción que sentía, escomenzou Castelao a balbucear unhas palabras de agradecimento polo honor que se lle facía e que él apreciaba como de quen viña, o seu gran amigo Puente, cuas tardes dos sábados endexamáis esquencera, pase o tempo que pase. Dixo que non se avergonzaba de que as bágoas lle cairan polas meixelas, porque sentía unha fonda amargura ao abandonar esta terra, tan querida para él, onde xa estivera de rapaz e onde deixara tantos e tan bós amigos. "Bós Aires para mí —afirmou— non foi un desterro; eu atopábam eiquí como na miña Terra; facíame a ilusión de que vivía na meirande cidade de Galiza".

Adeñais, asegurou que para conocer ben ao noso país era mester vir á Arxentina, porque nela atopáñase galegos de todos os rexions, e fácilmente, dessa maneira, pódense estudar as carác-

terísticas de cada un; cousa que en Galiza é de gran dificultade, porque están espallados, mentres que eiquí viven xuntos, nunha soia cidade.

Manifestou logo que vai a París disposto a traballar en prol da República e, naturalmente, de Galiza. Pideu que os que eiquí ficamos sigamos tamén traballando para prestarlle a él todo o apoio que necesita, a fin de sentirse respaldado no goberno por unha forza eficiente que lle dé autoridade. Dixo que si fixese algúna cousa que a xuicio noso non estivera ben feita, que o censurásemos sen escrupulo, pois entendía que así é como os políticos deben proceder honradamente co povo: non aceptar sómente os agasallos, senón as críticas, para dese xeito enmendar os errores.

Finalizou agradecendo todos os homaxes que se lle fixeron dende que pisou esta accoladora terra pola nosa colectividade e púxose á disposición de todos personalmente e que nel atoparán sempre un verdadeiro e fidel amigo.

Nunha longa ovación, seguida de aperturas de máns e abrazos, deixouse ouvir unha vez que Castelao terminou a súa brillante i-emocionada oración.

CABECEIRA DO BANQUETE realizada na Hostería do Cerro da Glória, o domingo 28 de Xullo de 1946, con motivo das festividades do Día de Galiza. Presidiron o señor Alonso Ríos e o presidente de Irmandade Galega

PENEIRANDO FARINA ALLEA

Como se Engaiola Aos Povos

Por Vázquez da Xesta

Un vendaval de barullo abrouxa os nosos ouvidos. Fálase acotío e acito, dunha e outra banda, da liberdade do home. En nome dessa liberdade díñse as más solameirias palabres e fanse as más fermosas promesas. Emporio, unha ollada polos xornais de cada dia, lévanos a tropezar cos feitos iéstos e pensar nas causas do soar desta enxurrada de verbas. E postos ao axexo cara o ouxetivo, decatámosenos que tras deste barullo atopánsen os dous enemigos de sempre: o mundo dos intereses en loita co mundo idícial. Nunha palabra: o progreso ao servizo dunhas poucas (status quo de hoxe) loitando co progreso ao servizo dos povos (aspiración idícial).

Esta loita que é tan vella como a humanidade, ten suas eclosións farumetas, perfeitamente perfiladas, despois de cada guerra. Sen dúvida que o sangue derramado fai de combustible no xeremolar de novas ideias e concepcións más xustas, idíctas e concepcións das que se adonan os engaioladores para desfollaras cruentamente no altar das suas ambicións i en interese dunha casta.

Os povos, eternos engaiolados, intuyen sempre a roita xusta da sua liberación. Sempre colleron polos camiños direitos na procura de solucions para os seus problemas; mais a sua boa fé emborcoucos nas mans empollaradas dos engaioladores que fixeron e fan dos nobres aneios populares, cadaleitos de friaxe para ebar o espírito de xustiza e abafar a chama da liberdade.

E veláz, por exemplo, o que está ocurrido a uns días de finada a guerra máis cruenta que sofreu humanidade. "Loitamos pola liberdade dos homes e dos povos", berriaban aos cuatro ventos os engaioladores encubertos de guieiros da guerra. "Non remataremos a loita até liberar ao desradeiro home escravizado neste mundo, etc.". Mais a guerra douse por finada, e ducias de povos xemen baixo as cadeas da opresión propia e illa.

Mais tras de maio ven San Xoán, a historia dinos que o que sementa recolle. E así, como unha sentenza irrebatiel, más forte que as mañas e a vontade dos falsos guieiros, os povos hispanos, oprimidos, pero non engaiolados, manteñen ergueito o brazo xusticiero contra todolos xudas e traidores.

Ocumámo o primeiro posto na gama de povos encadeados. Mos-tramos ao mundo a inxustiza que se

Fernández y Hno.
Sastrería para Damas y Caballeros

CONFECCIONES — CAMISERIA FINA

Maipú 1064

Teléf. 4896

Rosario

CASA DURAN

- SOMBREIROS
- CAMISAS
- BONETERIA
- PANTALOS

30 Gral. Bosch 30

U.T. 22 - 440⁵

AVELLANEDA (PIÑEIRO)

OS INDULTOS DE FRANCO

Anselmo Carro, aos dous meses de chegar a Coruña, foi asasinado pola falanxe

Cunha friaxe que arrepia chéganos a triste nova do asasinato de A. Carro. Inconcebible tanta maldade nun espírito humán!

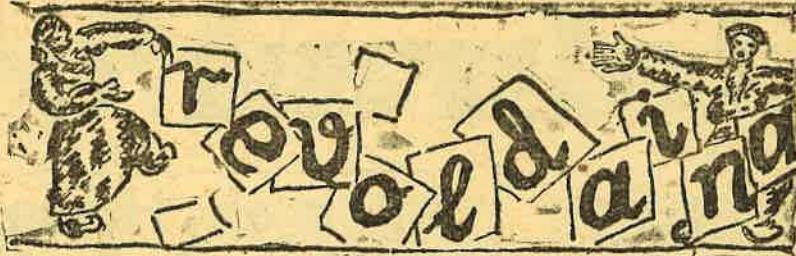
Carro era un cidadán homilde e pai de familia. Non tomara parte na guerra. Cando a traición militar, él veuse para Arxentina e atarefado polo seu traballo e pouca saude nen tan siquer tomou parte na loita dos desterrados contra Franco. Era un republicán sinxelo, cuxo suposto delito era haber sido vocal do gremio de Empregados de Comercio da Coruña.

Preso dunha taimada doenxa, lonxe dos seus fillos e compañeira, sin xamáis facerlle dano a ninguén, creed nun mínimo de boa vontade polo que fai aos cacareados "indultos". E foi ao consulado e alí déronlle todas as garantías. Chegou a Coruña e apenas tivo tempo de deixar seus fillos e súa muller. A Falanxe axecavao e o 4 de Xullo, cobardemente, tronzáronlle a vida a balazos.

Temos noticias doutros tres asasinatos, igualmente acollidos as mesmas "garantías" dos "indultos".

Agardamos detalles para dar conta aos nosos leitores destes novos mártires que caeron na gaiola falanxista.

iNo-nos esqueceremos!

A Comisión Direitiya do Centro Gallego pubricou nos xornais unha "xustificación" da súa aitude con motivo da visita do cruceiro "Galicia". Cada un cátase ó seu xeito. Mais os socios da entidade fanse ista inocente pergunta: ¿Por qué ises señores direitivos non declararon o seu neutralismo político cando nos viñeron a pedir o voto, i-entón, pola contra, fixeron públicas manifestacións de repubricanismo?

Como tamén Franco é galego, e dos moi sonados, suponemos que si un día acada a fuxir de España e fai pé n-istas terras, si pra entón ainda rixen os destinos do Centro Gallego os mesmos señores que agora, recibiran con todolos honores. Non van a ter en menos a un xeneralísimo que a un almirante. Polo pronto, iste só ten no seu haber uns centos de asesinatos, entre illas e de médico, esquirtor e alcalde socialista de O Ferrol, Xaime Quintanilla. Os crimes cometidos en nome do outro non teñen conta.

Pra fabricar sidra abonda, como materia prima, ter mazás. Un creto público só se logra con liñas reitas, e estas non se atopan no mercado. Creáñse día a día, ca propria conduta, sendo consecuente cos compromisos contraídos libremente.

E insistimos no da sidra. Pra fabricala, además de ter carnos con que mercar mazás, hai que contar con un local e con obreiros. Pro por moitos cartos de que se dispóna, ainda contando con un local, con unha tribua e con distintos e cultos oradores, por moi repubricáns e galeguistas que señan, o creto de fomentador da cultura galega, de repubricán e de galeguista, só se conquira ca laboura cotidián, sen caír en renuncios, sen precisar "xustificar" aitudes. Volvemos a repetil-o: con liñas reitas.

Según paresce, dempués do asado criollo co que o Sr. Presidente do Centro Galego agasallou ós xefes da embaixada franquista, pra que todo resultase ben típico, houbo unha partidinha de taba. O agasallante seica é un mal xugador. Nin unha soiva sacou "suerte". Todas xogadas lle cadraron do outro lado.

Unha fermosa audición de música galega: gato sanjuanino, tango de la Boca, jota baturra, schotis madrileño. Faltou Angelillo.

Nin no edificio do Hospital Español se luce a bandeira "roja y gualda", inmortalizada polas "Corsarias". No edificio do "Centro Gallego" está, "sagrada e invicta", tremolando contra a xerreiña do noventa por cento dos asociados.

O seu TRAXE

O seu SOMBREIRO

A sua CAMISA

A sua ROUPA INTERIOR

MERQUEOS EN:

CELT

FEDERICO LACROZE 4086
UNHA CASA
ENTEIRAMENTE GALEGA

One-Eleven

EL GRAN CIGARRILLO

AMERICANO

35 cts.

CARTA en DEFENSA DOS GALEGOS

(Conclusión)

de Castilla para dársele, y todo lo restante hacia el mediodía era de moros; y así fray Bernardo de Brito, o ha de probar que él descendiente del conde D. Enrique el primero de Portugal, que fué solo allá, o que descende de moros. Gallegos y asturianos vencieron la batalla de Covadonga, en que murieron tantos millones de moros, sin ayuda de otra nación, ni más camellos ni elefantes, de los muchos que los moros traían en oposición, que sólo la noble sangre de los brazos de nuestros pasados. Gallego venció la batalla de Clavijo, siendo alférez mayor y capitán general del rey D. Ramiro. Luis Osorio, señor de Chantada, Cabrera y Ribera, a quien por esto se dió a Astorga y el canonicoato de León, y prometió Dios que viniese a ser su soldado y a pelear por él el apostol Santiago visible y personalmente, mostrando con este ejemplo el agradecimiento de la buena acogida, grandes dones y veneración con que había sido recibido su santo cuerpo en Galicia; y así gallego es también Santiago, Calatrava y Alcántara, y para defender las fronteras de los moros. Gallego sólo el valor de sus personas, para maestres y caudillos de las órdenes militares de Santiago, soldado defensor y patrón de las Españas. Gallegos fueron elegidos por el también la orden y cailleria de Santiago, y así gallegos son todos sus descendientes; pues su solar, su principio y su fundación fué en Galicia, junto a Puerto Marín, en el convento que se llama de San Elogio, y por caballeros gallegos, en defensa y para acompañar a los peregrinos cristianos que venían a visitar el santo sepulcro del Apóstol, haciendoles escolta con sus personas y armas; edificándoles en los caminos, hospitales y casas para su hospitalidad y regalo.

Este asunto, este pensamiento, esta obra que digo, qué nación la ha hecho! Pues hoy se conserva naturalmente en toda la nobleza de Galicia este instituto de religión, porque salen los caballeros a recibir y buscar a los forasteros por los caminos, y los llevan a hospedar a sus casas, y después de haberlos hospedado y regalado les piden perdón, y quedan muy obligados y agradecidos al forastero por la comodidad y regalo que quiso recibir en su casa. ¡Noble sangre y noble ánimo es fuerza tenga quien agradece lo que da!

En todos tiempos y en todas edades y siglos hallaremos gallegos gobernando y peleando en servicio de Dios, y de sus reyes. Los últimos que se dieron al imperio romano fueron los gallegos, no por ser las últimas tierras, sino por ser las que con más valor se defendieron; y vese muy bien esto en que después fueron los últimos que las desampararon; que es buena prueba de su constancia y fidelidad. La Coruña perseveró en defendérse por la corona real contra el conde de Benavente, aunque le mostró privilegio y donación en que el rey se la daba, y la tuvo cercada con miles de gentes. Véase si no, en nuestros tiempos el poco efecto que hicieron las armadas inglesas el año de 85 en Bayona, y el de 89 en la Coruña, con tan poderosos ejércitos batidas y abiertas sus murallas, defendiendo estas fuerzas tan poca gen-

te, pero con tanto valor en la resistencia, como lo mostraron en los efectos hasta las mujeres y monjas, por lo que el rey dió sueldo de soldado a María Pita, y un noble regidor de la Coruña, Vasco de Gayoso, además de su mucho valor, se opuso animosamente a los que gobernaban aquella fuerza y reino, queriendo ellos salirse y rendirse, lo cual bastó para que no se hiciese; y también se sabe el daño que estas mismas armadas, retiradas y huyendo de Galicia, hicieron en otras partes de más numerosos gentes y presidios. Léase en tiempos pasados el cerco de Lugo, y verse qué pocos gallegos defendieron la ciudad contra innumerables moros que la tenían sitiada, sin haber quedado ya dentro qué comer más que sólo un cordero y para que vieran que les sobraba ganado y mantenimiento, hizo el gobernador arrojar al cordero, y volando por encima de la muralla, lo cual ayudó a que los moros levantasen el cerco; y porque en Galicia se llamaba el cordero "año", los descendientes deste caballero se llaman de Boaño y Rivadeneyra, que era su antiguo apellido.

Del antiguo poder y nobleza de Galicia es bastante muestra el ser poseída toda aquella región de señores naturales por sólo el verdadero derecho de las gentes, y en memorial y antiquísima posesión y sucesión de sus pasados, sin otras cartas ejecutorias ni título ganados por derechos civiles, y así en blasón (como quien primero escogió) tomó el mejor de todos, que es el Santísimo Sacramento. El convento de Monte de Rama puso pleito a Juan de Novoa, señor de Maceda, por ciertas tierras, diciendo que eran comprendidas en la concesión de un privilegio que tenía el monasterio; y viéndose el pleito en la chancillería de Valladolid, en tiempo del Emperador, halláronse a la vista, en los estrados, el abad y Juan de Novoa, y dijo el abad al presidente que mandase a Juan Novoa que mostrase el título que tenía para aquellas tierras que poseía. El Juan de Novoa le respondió con gran cólera: "Eu qué título hey de mostrar, mais que haberlas herdado de meu pay, e meu pay de meu avô, e meu avô de nosos antepasados, que as posseeron desde que o mundo foi mundo; e vos em San Bernardo, que era de Franca, e a puta que os pareu, qué tendes que ver coa minha fazenda per uns poucos de papéis derrocadeiros que presentáis!"

No se hallará, ni por tradición, ni por escritura, que gallego alguno haya sido traidor a Dios ni a su señor, ni se ha visto gallego hereje ni judaizante, ni matador alevoso, ni pueble rebeldado; pues de qué nación en el mundo se puede decir esto!, ni qué nación conquistada sufre sin ofender a su lealtad ni aun con el pensamiento como lo ha hecho y hace aún Galicia que ha sido la conquistadora de lo que hoy posee la monarquía de España, puesto que sobre aquel asentamiento y el de Asturias se extendieron, como es cosa sabida, los reinos, y se fueron ganando a los moros por Portugal y por León, además de que esta cabeza conquistadora y matriz es gobernada en lo espiritual y temporal por forasteros, que llevan sus tesoros sus trabajos y su sudor, y enriquecen las otras tierras de donde son naturales. Hasta las abadías de los monasterios que la devoción, religión y grandeza de los caballeros gallegos fundó y dotó tan espontáneamente, como se ve en las órdenes de San Benito y San Bernardo y otros, todo esto, y los obispos, dignidades, audiencias, corregimientos, comisiones y las administraciones de las rentas reales lo poseen y gozan forasteros mientras que los naturales, que están llenos de valor, de nobleza y de sangre tan pura y limpia, son feudatarios de las naciones y reinos que han conquistado, por su mucha modestia y que haya en otra nación alguna del mundo es la nobleza de Galicia, pues todos los señores naturales de ella sacan la sustancia de sus vasallos y de su patria para ir a gastar en las extrañas tierras en servicio de Dios

pol-o
Conde de Gondomar

y de su Rey; de que tomó origen el proverbio de "Gallego traedor", y nosotros mismos, por donaire, quitamos la "e", y ponemos la "i" algunas veces, diciendo "traidor"; y así, otro portugués, mejor informado que fray Bernardo de Brito, decía que los gallegos tenían tanta honra y tan soberbia, que ellos mismos la arrastran en las cosas de poca importancia, haciendo donaire de algunos cuentos de sí mismos.

Y a propósito de lo que aquí voy diciendo, pondré un cuento y dicho gracioso que se atribuye al marqués de Sarria, bisabuelo del conde de Lemos que hoy es; pidiéndole limosna un pobre de Galicia delante de muchos, le respondió, con mucho donaire: "Pues era gallego, ¿per qué no furtas?" El encogimiento en el pretender, tan aje-

no y propio al valor y bondad.

Y sobre todo, lo que no sabemos pobre debía también tener buen gusto, y así dicen que respondió: "Ja eu quixiera, mais non acho geito"; buena prueba de la seguridad y confianza hablar desta manera. Asimismo que haciéndose en su presencia una comedia, en que fingía un traidor y se decía que era gallego, llamó el marqués al autor de la farsa, y le preguntó qué le había movido a dar aquel ahijado a Galicia. Respondió que para la buena traza de la comedia había convenido fingir aquellas traiciones, y que andando buscando nación que por su verdadera e inmaculada fidelidad menos se pudiese sentir de aquello, había puesto a Galicia.

Santos ha dado Galicia infinitos, y sólo San Rosendo bastaba para honrar muchos reinos.

Personas eminentes y señaladas en letras, ayer vimos al cardenal Taverna, arzobispo de Toledo, hijo de Arias Parbo, descendiente de la casa de Zalamea.

Ayer vimos las obras de grandes ju-

risconsultos, como D. Francisco Sarmiento.

Otro tanto puede decirse del ilustre cardenal de Sevilla, D. Rodríguez de Castro, del ilustrísimo cardenal arzobispo de Santiago, D. Pedro Sarmiento, y de lo que hizo en el concilio de Trento D. Diego Sarmiento de Sotomayor, obispo de Astorga, mi tío, hermano de mi padre, y otros innumerables varones que han sido maestros en ciencias, que de cada uno se pudiera hacer una larga historia.

Ayer vimos las obras de grandes ju-

risconsultos, como D. Francisco Sarmiento.

Y, pues, son tantos los servidores y tan notorios, bien será decir los aprovechamientos de tantos conquistadores de las Indias, de tantas batallas vividas por gallegos en mar y tierra, de tantos muertos en ellas; de tantos grandes prelados, de tantos maestres y comendadores, que acrécentamente han dejado a sus sucesores y herederos? A buen seguro que no se hallarán de trescientos años a esta parte quinientos ducados de renta aumentados en ninguna casa de Galicia, y si yo los acrécentare a la mía, desde luego hago donación de ellos al Rey, nuestro señor.

Hagamos de todas estas partes y servicios un hombre, y hallarémoslo antiquísimamente noble, de clara y limpia sangre, sin ninguna mezcla de justicia, more ni penitenciado, leal sin mancha, firme y religioso, católico y valeroso, sabio y prudente con eminencia aprobado y experimentado en los mayores cargos y oficios y más arduos negocios, en los cuales ha puesto tantas veces y en tantas ocasiones la vida, la salud y la hacienda por servicio de Dios, de su ley y de su rey, gobernando con modestia y templanza, y sobre todo tan sin interés, que al cabo de tantos años de todos estos servicios se halló con menos hacienda que heredó. Y si no, diganlo D. Fernando de Castro, que murió virrey de Nápoles; el mayor y más útil cargo que da el Rey en Europa, y el conde de Monterrey, D. Gaspar, que murió virrey del Perú, el mayor y más útil cargo de las Indias. Estas son las partes del gallego, y el combatiente que nos dan sus naturales para honra y gloria de la monarquía española. Veámos si hay otro reino que pueda decir de si estas calidades. Fué Galicia reino, y sus Reyes tuvieron este título primero que ninguno otro de España, pues en tiempos de Santiago sabemos que reinaba en Galicia la reina Loba.

He ido diciendo a v. md. aquí apri-
sa lo que se me ofrece. Tengo en Valladolid todos mis libros y papeles
de que me atreviera a sacar mayores
volúmenes de heroicos y valerosos he-
chos, más virtudes de solos los gallegos
que de todas las demás naciones
juntas; y esta carta se ha ido haciendo
más larga de lo que yo pensé en
un principio, con el gusto y el hablar
con v. md. y con Galicia, que no es
mucho con esto pasar la raya, sobre
todo en materia en que se define
obligación con razón. Quien no pasa
la raya no cumple con su obligación.
Guárdeme Dios a v. md., como yo de-
seo. — Londres, 27 de enero de 1614.

D. Diego Sarmiento de Acuña.

Oh, montañas de Galicia.

Cuya, por decir verdad,

Espesura es sucedad,

Cuya maleza es malicia,

Tal, que ninguno codicia

Besar estrellas pudiendo,

Antes os quedáis haciendo

Desiguales horizontes;

Al fin, gallegos y montes,

Nadie dirá que os ofendo.

Luis de Góngora.

La vista mira, pero no vé cosa

Digna de ser mirada por her-

mosa.

Anónimo.

El sol con sus nublados asegura

Que esta tierra no ha visto su

hermosura,

Y la tierra procura obscuridades

Porque no vea el sol sus fea-

dades.

Anónimo.

Entre tinieblas siempre sepul-

[tado,

Aspero, duro clima, templo ai-

[rado,

Infeliz, bárbaro trato, signo in-

[mundo.

Anónimo.

Francisco Blanco

CIGARRERIA POR MAYOR Y MENOR

Av. SANTA FE 1100

U. T. 41, Plaza 0278

Déspotas inseparables,
Forra, formado grillos;
Pode oprimir o ferro,
Un corpo entraquecido;
Mais as nobres ideas,
E gloriosos instintos...
Eses... non pode, non o
(furo ferro),
Nia a morte, extinguir,
Eduardo GUNDAL

A Nosa Terra

(NUESTRA PATRIA)

Ano XXX

BOS AIRES, XULIO 1946

Redacción - Administración: Rúa BELGRANO 2186

CORREO ARGENTINO

Central B

FRANQUEO PAGADO
Concesión No. 2032

TARIFA REDUCIDA
Concesión No. 2727

Núm. 449

A camiño da França pasan por Río de Janeiro os Ministros do Goberno Giral Señores Alfonso R. Castelao e Augusto Barcia

Alertados por un cabograma da Irmandade Galega de Buenos Aires sobre a pasaxe por este porto a bordo do vapor "Campaña", en tránsito para Marsella, do noso líder galeguista Castelao, puxémosnos en campo para saber día e hora de chegada do dito buque. Desde logo soubemos que sería no correr do día 31 de Xullo, pro a hora era un pouco incerta, tanto que, informando a Agencia de vapores que sería ás 2 da tarde, rectificaba máis tarde a estación radiográfica do Arpoador para ás 4, e palpitaba o personal do porto, con a súa longa práctica, que soio se daría o atraque ás 6, e estaba no certo porque, realmente, soio ás 7 e que conseguiu encostar ao molle. O resultado de toda esta incerteza foi que muitos conterráneos que acudiron ao porto víronse forzados a retirárense antes do atraque do novio premidos polas súas ocupacións, o que perxudicou a manifestación que se pensaba fazer ao ministro galego.

Non obstante estes contratempos, esperaba os viaxeiros un, non grande, pro selecto número de amigos de ambos os próceres, entre os caues se destacaba un grupo galego que, impaciente en canto se realizaban as operacións de atraque e saída de pasaxeiros destinados para este porto, vendo os nosos ministros asomados á borda gritaban: ¡Castelao!, ¡Castelao!; ao que o interpelado respondía con aceños cariñosos e demorados.

Desembarcan agora os viaxeiros en tránsito, e aparecen na escada os nosos dois compatriotas e súas respectivas donas. Todos se precipitan neste momento ao encontro de ambos no afán de ser cada cual o primeiro en abrazalos, e, como é natural nestes casos, prodúcese unha pequena confusión, debido á cual

nós non conseguíamos chegar ao pé de noso ilustre amigo Castelao, cuando él non véndonos presente, nos reclamou en alta voz, e foi entón que pudemos darlle noso abrazo de bóas yndas.

Trocadas as primeras impresións, en cuanto a señora da Castelao departía con a esposa do deputado galego D. Elpidio Villaverde, que se encontra aquí pasando unha temporada en casa de parentes seus para se repór de recente enfermedade, e postados os ministros para os fotógrafos, foron os viaxeiros conducidos a A.B.A.P.E., anagrama que traduce a Asociación Brasileira de Asistencia ao Povo Español, onde a Directoría e un grupo de asociados os esperaban para homenaxealos con un lunch; por súa vez as señoras dos refuxiados hespáñoles observiaban as esposas dos ministros con bonitas corbeilles de flores.

De ahí foron levados ao restaurante "Altamar" superiormente dirixidos por elementos galegos, onde se realizou unha cea con aires de banquete dado o regular número de comensais que nela tomou parte, recordando ter visto, en representación da A.B.A.P.E.: o Dr. Horta Barbosa, seu presidente, Mayor Costa Leite, Secretario Xeral e dous ou tres directores más, entre eles o Sr. Barbosa Melo; as señoras de La Rosa, Ruiz Eleicegui, Cortésao, Juíz García e Barbosa Melo; os refuxiados políticos Sres. Prof. Mira y López, Inx. Freire Castilla, os ex diplomáticos Sres. Ruiz Eleicegui e Fernández Pintado (este representante oficioso do goberno Giral) e Sres. Antonio de La Rosa, Angel Bonet e Luis Juíz García; o grupo de republicanos democráticos portugueses, tan chegados ao elemento republicano hespáñol daquí e especialmente con os

CASTELAO FALANDO na cea que lle dieron os galegos de Río de Janeiro.

cuais teñen maior afinidade, reservar os ilustres convidados é presentado polos Sres. Dr. Xaime Cortesao, Dr. Moura Pinto, Ricardo Seabra e Emilio Velho; e, finalmente, polos galegos autonomistas, os conterráneos señores Vázquez (Perfecto), Cabalar Adán, Posse e Balboa.

Durante a cea estiveron a saudar ao Sr. Castelao, cuxa personalidade é xustamente apreciada aquí, artistas, escritores e periodistas, tendo reconhecido entre eles o exímio debuxante Augusto Rodríguez, o novelista Aníbal Machado e a periodista D. Zora Braga.

Unha comida por muito que se lle queira dar aires de intimidade cuando nela toman parte más de dúas ducias de persoas e é destinada a figuras de certa proiección non pode pasar en silencio: a oratoria de sobre mesa é fatal. E neste caso, non podía ser por menos.

E o primeiro a falar, requerido polo Sr. Fernández Pintado que polo súa cualidade de representante do goberno a que van

chea de luz, de colorido e o seu ton tonitrotante contrasta con o sereno e agarimoso de Castelao. Dixo como aquél que vai traballar por e para a implantación da República en España e que para iso empregaría todas as súas forzas.

Dándose por terminado o banquete, antes de se retiraren para bordo ainda os ministros, principalmente o Sr. Castelao, tiveran que atender aos representantes da prensa local que lles solicitaban declaracions sobre a situación de España e a misión que os levaba a França, aos que Castelao con fino humor respondeu que non tendo ainda tomado posesión do cargo de ministro non se consideraba, por tanto ministro, e por conseguinte, nada podía decir.

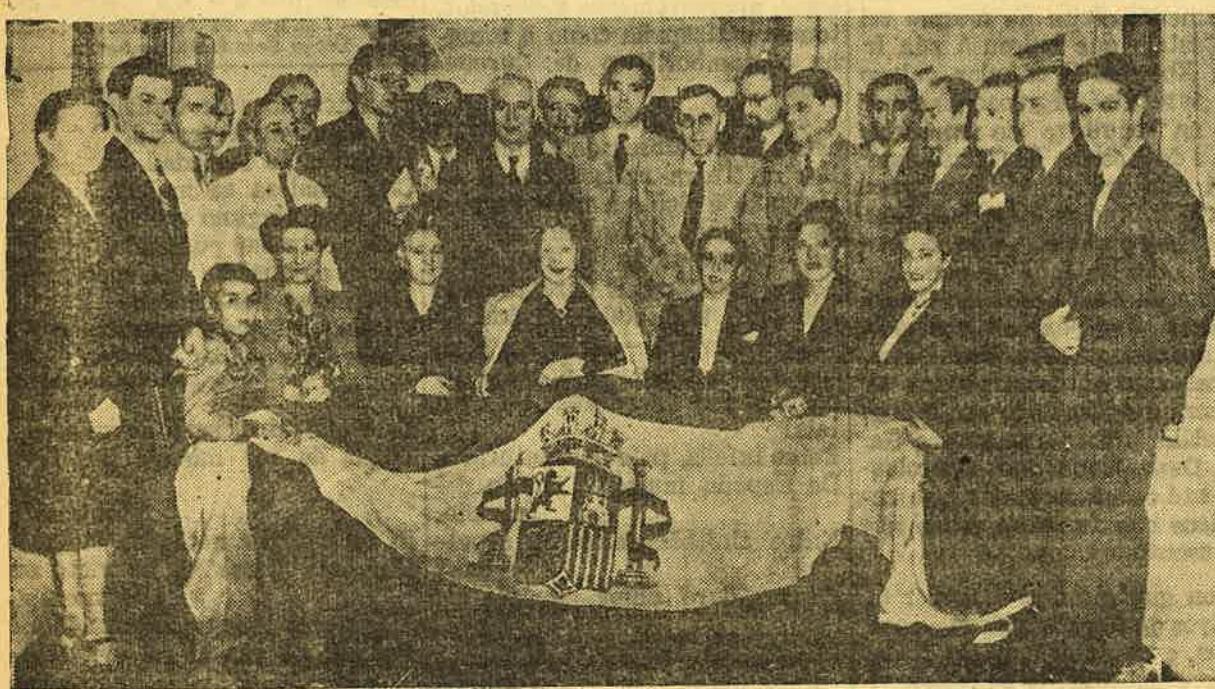
Sería quasi media noite cuando os dois ministros e súas dignas donas chegaron de regreso ao buque acompañados de muitos dos comensais desexosos de levarles súas despedidas abordo, onde ainda se entretuvieron en amigavel conversa até a hora da partida.

Non faltou quien permanecese no molle até o navío se perder de vista, roido, sen dúvida, pola saudade, ao ver os amigos seguir para terras europeas, que son a antesala da patria distante...

O DOCTOR LASARTE

Cara a Nova York, saeu o diputado vasco y estimado amigo noso, Dr. Xosé Lasarte, quen, despois de entrevistarse co xefe do goberno de Euzcadi, doctor Aguirre, pensa dirixirse a París, a fin de seguir de cerca os próximos acontecimentos que, sen dúvida algúnhia, se producirán en España.

Deseámoslle un bon viaxe e cordialmente facemos votos pola súa felicidade persoal.

RECEPCION NA "ABAPE" (Asociación Brasileira de Asistencia ao Povo Español)